

Ked som išiel cez ty hory
a tým hájkom borovým,
postreteľ som švarné džieuča,
pod viénkom zeleným.

Dať som sa s ným zhováraty,
až do rána byélého,
a ked boľo byélé ráno,
išiel som od neho.

Ešče som sa zpátky vrácił,
už ho doma neboľo,
zakľopał som na okyénko,
otvorit my nesceło.

Dze si, myľá, dze si boľa,
ked ta doma neboľo,
prišiel som sa já odebrat,
ščastyé ty vynšovat.

Jaké ščastyé my vynšuješ,
šak si ty celý život môj,
ked zanecháš svoju mylkú,
zanechá tebe Bôh.

Ty falešná falešnyco,
aj falešné joči máš,
ščera si sa zhováraľa
a neskaj ma nepoznáš.

Už to jináč byt nemôže,
rozlúčit sa mosíme,
na tú našu vernú lásku
zabývat mosíme.

Ked sa jony rozlúčili,
ručenku mu pôdaľa,
a od veľikéj žiaľosty
palla a umreľa.

A ked boľo mŕtvé ceļo,
na marách položené,
tak ju ony zprovádzali,
až do matky zeme.

A ked boľo o pôl noci,
k téj dvanásťej hodyne,
prišla myľá ku mylému,
stála mu u posteľe.

Nelakaj sa, ty môj mylký,
vydýš svoju rodynu,
prišla som ta já naščivyt,
aj tvoju młodú ženu.

Neľen tvoju młodú ženu,
a i tebe samého,
nebudeš mat v svete pokoj,
až do dna súdného.*)

15.

Z Uherské strany.

*) Píseň pôvodu kramářského.